Secţiune 1.01

Secţiune 1.02 Bucheru, Bogdan Tudor

Secţiune 1.03

Secţiune 1.04 Atingerea

Îl auzi scrâşnind din dinţi pe Ghioala, care se uita urat spre Susi. Fetiţa îşi vârâse toate degetele mâinii stângi în sacul de sare, în timp ce-şi lingea fericita degetele de la dreapta, deja pline de cristale mici şi lipicioase. Fără să-şi dea seama de pericol, frate-sau, Pica, lasa cartoful fierbinte să cadă în sare, lucru la care vlajganul nu mai rezista.

— Lua-v-ar ghioala, să vă ia! se rasti el, arzându-i pustiului o palmă. Ce-aveţi, ba?!… N-aţi mai văzut sare?!

— Lasa… că-i destula, interveni bătrânul împăciuitor, în timp ce Pica se retrase îmbufnat de cealaltă parte a focului, ţinând strâns în palme cartoful, iar sora-sa îl urma îndeaproape.

— Nu-l las, moşule… ca da la moartea mă-sii, nu mai da sama la nimenea… Numa’ boacane face…

— Copii… Aşa sunt copiii, spuse gazda, mai mult pentru sine, rotindu-şi mulţumit privirea prin hruba sa.

De mult nu mai văzuse bătrânul atâţia oameni laolaltă, şi toţi tineri. Stăteau în jurul jarului ce mai scuipa din când în când cate o flacără şi molfăiau cartofii copţi între pietrele încinse. Chiar lângă picioarele lui, cei doi fraţi începuseră să se joace, uitându-şi repede supărarea. Se saturaseră şi acum se ciupeau cu rândul după nişte reguli care existau numai în capetele lor. Îi plăcea să-i privească, trăgând parca mai cu pofta din pipa lunga şi cioaba, drămuind cu grija fiecare fum.

În timp ce pleoapele i se coborau uşor, moşul îşi muta atenţia spre cel care se retrăsese în spate de tot şi nu scosese nicio vorba. Îşi luase câţiva cartofi şi un pumn de sare ca şi ceilalati, dar apoi se departase de grup, mâncand de unul singur, în tăcere.

— Da’ d-unde atâta sare, moşule? întreba Stuf, făcându-l să tresara.

— Eheeei, fiule! zâmbi, aruncându-şi ochii pe chipul spălăcit al băietanului. Să tot fie 20… poate 25 ani de când un tovarăş de-al meu mi-a adus… s-a prăpădit de mult săracul… 10 saci mi-a adus… saci buni, din plastic… ţin la umezeala… Să luaţi şi voi unu' când o fi să plecaţi… că mai am destula sare… cât voi trăi…

— Multam, moşule, da… poate când ne-om 'napoia, vorbi Ghioala cu gura plina, iar cei doi de lângă el aprobara, mestecând mai vartos.

— Da carat sare ne-o arde-acu'! bombani din cealaltă parte Mina ce o tot îndopa pe Nasuc, în speranţa ca aceasta va înceta sa tremure.

Bătrânul se făcu ca nu aude, cercetand însă cu coada ochiului cele două tinere femei. Ce-a subţire şi înalta, pe care-o strigau Nasuc – probabil din cauza nasului mic şi cam, gândi el – îi atrăgea privirea îndeosebi. Nu-şi mai amintea când mai văzuse o aşa frumuseţe şi nu ştia dacă să se întristeze de necazul ce-l patise fata, ori să se bucure ca acesta îi adusese o aşa mulţime de fiinţe omeneşti în gaura ce-i adăpostea traiul.

— Mosu'! striga micuţa Susi, privind complice spre fratele său. Sala cheste-n ape?…

Gazda mai trase un fum în piept, apoi se apleca spre fetiţa şi-o mângâie pe frunte.

— În ape creste, aşa e… În ocean…

— de-i ceanu, mosu'?

— Departe, fetiţa mea!… O singură dată l-am văzut şi eu… Eram tânăr, foarte tânăr… şi pe vremea aia maşinile încă alergau. Dar acu'… să tot mergi cale de vreo mie de zile… dincolo… peste munţi…

Rila îi dădu un cot, cu subînţeles, lui Stuf, apoi, dregându-şi glasul, spuse:

— O să vedem şi noi oceanu'…

— Pa ghioala mă-tii o să vezi! interveni Ghioala autoritar, dându-i un brânci cu umărul. D-abea v-am dus panaci s-acu' se umfla oceanu-n voi!

Cei doi copii izbucniră în ras, făcându-l pe Rila sa le

arunce priviri mânioase; le-ar fi dat cu plăcere nişte scatoalce dacă n-ar fi fost Ghioala acolo.

— Ce-i cu băiatul ăla? arata bătrânul cu pipa spre cel din spate. E mut?

— Cine, Gura? zise nesigur Stuf.

— Nu-i mut, aşa-i el, răspunse Mina în timp ce toţi se răsuceau ca să-l vadă mai bine. Sta zile întregi fără să spună ceva.

Gura nu părea sa ia în seama atenţia ce i se acorda, mâncand încet ultimul cartof. Nu voia sa se vadă că-i pasa, dar răsufla uşurat când ceilalţi se întoarseră la ale lor, redându-i intimitatea. Privi apoi printre firele de păr ce-i cădeau peste fata spre Nasuc care, înfăşurata de Mina într-o bucata de pătura, tremura în continuare.

— E băiat bun, auzi el glasul lui Ghioala.

Ştia că, de fapt, nu pentru că era el băiat bun îl luaseră cu ei. Nici Ghioala, nici ceilalţi nu-l înghiteau, dar aveau nevoie de el. Fără el, Gura, nu s-ar fi încumetat ei să pornesca la drum lung şi necunoscut. Nu-i plăcea nici lui situaţia, însă nu avea de ales; alţi prieteni nu cunoştea.

Acceptase să-i însoţească în călătoria pusă la cale de învăţător, şi numai la insistentele acestuia. Învăţătorul îi spusese că va vedea locuri noi şi va întâlni oameni noi; poate chiar pe cineva asemeni lui. Luaseră puţina mâncare ce o mai aveau şi plecaseră cu toţii, în afară de învăţător, care era bătrân şi şchiop. Merseseră aproape două zile, încet, pentru ca trebuiau să stea strânşi în jurul său, la adăpost de îngeri. Şi nu întâlniseră nici măcar o urma de om pana li se întâmplase beleaua.

— Buni cartofi, moşule! vorbi tare Ghioala frecându-şi burta. Niciodată n-am halit atâta!…

— Buni, te cred şi eu… Sunt cartofi sălbatici pe tot câmpul… numai că trebuie să ştii cum să dai de ei.

Vlajganul şuşoti ceva cu cei doi de lângă el, apoi se întoarse spre gazda:

— Şi cum faci, moşule, dă-i găseşti?

Bătrânul zâmbi cu înţeles, de parcă se aştepta la

întrebare.

— Ei, băieţi… nu-i uşor… la vârsta mea… dar am un vicleşug… Pandesc momentul de se mai potoleşte urgia… ca rar se mai potoleşte… din ce în ce mai rar… Atunci ies eu după cartofi şi dau drumul la băieţi, ca ei scotocesc cartofii una-două…

— Ce tot spui?!… Ce băieţi?

— Aşa le zic eu… Am eu nişte câini de pământ, de i-am învăţat s-asculte şi să caute cartofi…

Ghioala se uita lung, rând pe rând, la Rila, la Stuf, apoi la Mina, rămasa şi ea cu gura căscată.

— Cum, moşule?! Pui guzganii să dea da cartofi?!…

— Nu-s guzgani, fiule!… Câini de pământ… Ei doar îmi arata unde sunt şi eu îi scot… De mult îi cresc şi-am grija de ei, c-alfel n-aş fi răzbit singur de-atâta vreme, continua bătrânul fără să ia seama la neîncrederea celorlalţi. Dar îi ţin în alta gaura, în cuşca, pe-aproape, ca tare sunt gălăgioşi… Că am multe găuri pe-aici, poate o să mai vedeţi din ele, dar nu mai ajung la toate ca mă tine spatele din ce în ce mai rău… Mai ales primăvara sunt cu scandal că se înmulţesc… Şi-atunci mai sucesc gâtul la câţiva, că-s prea mulţi, şi-i pun la fript…

— E buni, moşule? întreba Pica, care întorsese spatele sora-şi şi-l urmarea fascinat pe bătrân.

— Sunt buni… dar pricăjiti… ca mesteci de două-trei ori şi-s gata…

Băiatul se linse pe buze, după care închise ochii pentru o clipă, încercând să-şi imagineze; dar gustul carnii nu şi-l putea aminti.

— Pa ghioala mea! vorbi vlajganul. Guzgani!… Nu m-aş fi gândit…

La adăpostul umbrelor ce stăvileau lumina searbada a jarului, Gura zâmbi. Chiar dacă era mare şi-l ascultau toţi, Ghioala nu prea gândea. Nu gândise nici mai devreme, pe drum, când pe Nasuc o apucase durerea de burta sau vreo treaba femeiască, ca nu spusese ceva clar. Şi n-a vrut să facă de fata cu toţi, aşa cum făceau ceilalţi; a

ţinut mortis să treacă după un tufiş, iar Ghioala, care-i asculta toate mofturile, a lăsat-o. Tocmai terminase şi se ridicase în picioare când a căzut îngerul peste ea. Îl văzuseră numai în ultima clipă. Era unul mare, cu aripile aproape întregi şi se zbătea groaznic. Începuseră toţi să urle ca tâmpiţii, căutând să se ascundă – dar nu aveau unde. Iar Ghioala se pierduse complet. Atunci ţâşnise el; mai întâi o ridicase pe Nasuc de jos, încercând să-i domoleasca spasmele. Apoi reuşise să-i adune pe toţi lângă el şi, lipiţi unul de altul, să plece mai departe. Spre seara, tot el zarise gaura moşului. Era om bun moşul. Era un om de pe vremuri, ca învăţătorul lor.

— Mosu, ai suta? trase Susi de pelerina veche ce acoperea picioarele bătrânului.

După ce se dumiri ce voia fetiţa, răspunse amuzat:

— Nu chiar o sută… Dar mă apropii binişor de nouăzeci, nepoate, privi el spre Pica, convins ca acesta îi pusese sora-sii întrebarea pe buze.

Băiatul o impise pe Susi la o parte, făcând-o să scâncească.

— Ce-i ba?! sari Ghioala. N-aveţi stare?!… Vă dau io da…

— Mai lasă-i odată, omule! interveni Mina iritata.

Fără să ia seama la cearta ce-o starnise, Pica se aşeza în dreapta bătrânului, urmărind curios rotocoalele de fum ce se ridicau periodic din pipa acestuia, iscodindu-l.

— …şi cum era?… Cădeau s-atuncea?

— Da’ tu ce zici, ba?! ridica Rila glasul, atrăgând atenţia tuturor. Bineînţeles ca cădeau s-atuncea!…

— Nu chiar, fiule, îl întrerupse gazda. Aveam vreo cinci… sau poate şase ani când l-am văzut pe primul… şi m-am dus direct spre el, ca n-aveam frica, ca nu ştiam… şi cum l-am atins, ca eu l-am atins, am crezut c-o să mor, ca nu ştiam eu ce e moartea, dar atunci am ştiut… Noroc… Mare noroc am avut cu sora mea, ca ea era mai mare şi m-a tras de-o parte şi a strigat după ajutor… Şi m-a scăpat, că nu mai simţeam de trăiesc sau nu, ca tot una era pentru

mine…

— Aşa-i, moşule! şopti Mina şi ceilalţi o aprobara cu ochii în pământ; numai Susi sta lângă foc, jucându-se cu tăciuni aprinşi.

În spate, Gura ridica din umeri dar, fără să vrea, îşi pipăi cicatricea lunga, ce-i suia colţul gurii pana spre urechea stânga.

— Şi cum a fost dup-aia, moşule? insista Stuf. Ce-a zis lumea? S-au speriat rău?

— De speriat s-au speriat, că nu mai văzuse nimeni aşa ceva… Unii au zis că e blestem, alţii că e o minune cereasca, dar mulţi nu credeau… Ma gândesc ca eu am fost primul peste care-a căzut un înger… ori poate numai printre primii… că erau rari la început, unul colo, altul dincolo, peste munte şi treceau zile întregi pana sa mai cada din nou. Dar care cădea, peste vreun om cădea, că erau mulţi oameni atunci… poate de zece ori ca acum… sau chiar mai mulţi.

— Şi-atuncea au intrat sub pământ? întreba Pica nesigur.

— Ba, da’ prost eşti! ranji Rila. Cum să intre atâta lume sub pământ?!

— N-au intrat sub pământ, încuviinţa gazda, însă nu că n-ar fi avut unde… Dar nu şi-a dat nimeni seama ce urgie o să fie pe capul nostru… Erau oameni deştepţi pe vremea aceea… tare deştepţi, care au zis că o să le dea cumva de capăt la îngerii ăştia… Au căutat ei cu sateliţii, cu laserii… degeaba, ca nimeni n-a aflat de unde vin sau ce-i opreşte… nici fier, nici beton…

— Nimica nu poate să-i oprească, numa’ pământu’ le sta stavila, şopti Mina. Şi omu’ îi opreşte, că trag la om ca musca la hoit…

— Aşa e, numai pământul şi omul îi opreşte, dar nimeni nu voia sa creadă asta atunci… Au tot încercat cu aparate şi cu arme… dar numai omul îi poate vedea şi simţi, el îi atrage şi le slobozeste chinul… Iar când au început ploile, era prea târziu… Cădeau la nesfarsit…

aproape ca şi azi… potop… puzderie de lume ce s-a prăpădit… Toate oraşele s-au dus… de mirosea a mortăciune în toată lumea asta… şi-a fugit care cum a putut, de s-a ascuns pe dedesubt… Voi nu ştiţi cum a fost…

Bătrânul se opri îndurerat, ca de-o veche rana. Îşi opri ochii obosiţi pe fetiţa ce adormise chiar la picioarele lui. Privi apoi la toţi, pe rând, căutând ceva care să-l contrazica; numai când zări silueta singuratica a lui Gura, se mai însenina puţin.

— Şi cum ai scăpat, moşule? reveni Pica, temător ca nu cumva istorisirea sa se încheie.

— A fost greu… Am stat ani buni în subteran… Foamea ne chinuia rău… foamea şi duhoarea. Dar nu m-a mai atins niciunul!… Şi-am să mor de moartea mea, aşa am jurat… Ca toţi ieşeau răzbiti de foame şi puţini se mai întorceau… Prima femeie mi s-a prăpădit tot aşa… cu burta la gura… A doua tot aşa, borţoasa… Şi-atunci am fugit de-acolo, de necaz… Am ajuns aici şi-am săpat găuri… multe găuri sub pământ… Şi-am avut şi-o baba aici, mulţi ani… o muiere stearpa, de nu aveam mari griji cu ea… dar s-a prăpădit săraca… Acum sunt singur cu băieţii mei… atâţia ani…

— Da, cu muierea e mai rău! vorbi Rila scarpinându-se în cap. Şi, mai ales, cu-alea cu copii în burta, ca parca toţi cad în capul lor… Aşa s-a dus, acum trei luni, şi mama ăstora doi, încheie el arătând spre cei mici, apoi privi pe furiş spre Ghioala, pentru ca toţi ştiau ca pruncul nenăscut fusese al lui.

Bătrânul se uita lung la Rila, la copii, apoi la chipul negru al lui Ghioala, şi bănui şi el ceva.

— Da’ moşule, zise Pica, p-ăla mic, a lu’ mama, l-a luat la cer?

— Ştiu şi eu, nepoate, ce să zic?… Ai văzut îngerii cum cad cu aripile frante, chinuiţi, şi se zvârcolesc la pământ, pana pier şi se topesc… Unii-s firavi şi-aproape duşi, alţii au încă aripi tari şi vor să zboare…

— Aia-s mai răi, prinse glas Ghioala. Te scutura de

moarte şi-i tare greu să scapi… Doi m-au atins panacuma, d-am scăpat io…

Tacura toţi, încercând să alunge amintirea atingerii de înger. Doar Gura scrâşni din dinţi, înciudat. Ghioala iar minţise; patru îl atinseseră, nu doi. Iar ultimii de-o dată şi-ar fi crăpat de nu i-ar fi sărit el în ajutor, trăgându-l sub pământ. Dar el nu s-a lăudat şi Ghioala ascunsese totul. N-a spus la nimeni; nici chiar lui nu-i mai spusese după aceea nimic. De fapt, lui nimeni nu-i spunea ce se întâmpla atunci când îngerul îşi descarca povara de chin şi spaima pe seama unui om; plini de spume, în spasme, fierbinteli şi friguri se chinuiau în faţa lui, ore sau chiar zile întregi, pana scăpau ori nu, după cum erau la trup, mai puternici ori mai slabi, şi după cum fusese îngerul, mai firav ori mai zdravăn. Apoi nu mai spuneau nimic de chinuri, străduindu-se să uite, ori poate că nu mai ştiau nimic din ce a fost, în afară de groaza morţii şi-a drumului de dincolo, ce-i marca pentru totdeauna.

— Da' ăla micu'? întreba iar Pica.

— Păi, ce să-ţi zic?! mormăi bătrânul. Am văzut, şi nu o dată, cum îngerul se-atinge de-o gravida şi-o termina pe loc… Apoi, ca înviat, cu aripile mari şi întinse se ridica ducând la piept pe cel nenăscut… E fericit şi el, şi pruncul…

— Învăţătoru' nostru, spuse Mina privind pieziş, zice că-s sufletele celor nefericiţi… şi-şi cauta izbăvirea…

— Cine poate şti, fata mea?!… De-atâta amar de vreme mă tot gândesc… o fi blestem?… o fi minune?… ori încercare?… a cui şi de către cine?… Tot ce ştiu e ca ei tot cad, fără răgaz, ca un potop… o ploaie îngereasca ce curata Pământul de omenire, lăsându-l fiarelor…

Ridicându-se pentru a mai arunca nişte crengi peste jarul aproape stins, Stuf spuse hotărât:

— Alea mai rare e rele da tot… că-s mai puţini atuncea şi nu le mai ţii grija aşa tare… şi-atuncea cade peste tine… Io aşa-m păţit, încheie el aşezându-se la loc.

— Lasa, ca nici cu-alea dese, da' nu să mai termina,

nu-i bine, vorbi Mina învelind-o pe Nasuc, care se zbătea în somn. Ca stai dadasubt pana…

— Da' pa Gura da ce nu-l-atige? o întrerupse Pica.

— Nu-l atinge?! exclamă bătrânul, iar Gura tresari, strângându-şi apoi genunchii la piept. Nu-l atinge, zici?

— Ihi, încuviinţa şi Ghioala. Da-l şi ocoleşte!… Ca nu vezi unu' mai aproape da zece paşi da el…

— Înţeleg… Cum s-a născut băiatul ăsta?

— Păi… nu ştiu sigur, începu Ghioala, aruncând o privire peste umăr, spre Gura. Învăţătorul nostru zicea că l-a găsit pa camp, aproape mort, lângă hoitul mă-sii. N-avea alea noua luni… da' io nu cred…

Gazda îşi lasa pipa stinsa de mult de o parte, apoi dădu gânditoare din cap.

— Ba sa crezi!… Ca eu am mai auzit aşa ceva… Da, da!… Dacă în burta femeii sunt gemeni, îngerul mai scapa, din când în când, cate unul… Şi dacă nu e prea mic şi are cine să-l ajute… Dar asta e aşa de rar!

Gura îşi îngropa fata în genunchi, încercând să scape de privirile celorlalţi, care-l iscodeau cu un interes subit. Pentru el, amintirea naşterii sale, aşa cum o istorisise învăţătorul, avea greutatea unei condamnări la veşnica singurătate.

— Am mai auzit despre astfel de persoane, relua bătrânul… O fetiţă din munţi, dar a murit de gălbinare… asta de mult… şi un băiat din fostul oraş, din vale, acum vreo treizeci de ani… l-au omorât ai lui, de ciuda… ori de altceva… Mare prostie, pentru că e tare folositor un astfel de om… Îngerii îl pierd din socoteala şi nu-l ating… Ori îl socot de-al lor…

— Da' da ce-l ocolesc, moşule? insista Pica.

Acesta ridica din umeri, apoi se întoarse spre Ghioala.

— Acum înţeleg cum de v-aţi încumetat la aşa drum… cu el… Dar fata? arata spre Nasuc.

— A fost o greşeală! interveni Rila, înfruntând privirea vlajganului de alături, care îl împinse cu umărul,

ca din întâmplare.

— Da… s-a întâmplat, îşi drese Ghioala glasul. Da’ am io grija d-aci nainte… Bine c-a scăpat… şi mâine pornim spre oraş!

Bătrânul dădu neîncrezător din cap, arătând către cei mici.

— Sunt cel puţin trei zile de mers… Poate că, dacă laşi copii şi fata aici, ai să reuşeşti, fiule…

— Nu se poate! se opuse Ghioala, aproape rastit. Nu ne despărţim, aşa a zis învăţătoru’! îşi roti el privirea hotărâta peste tovarăşii săi, făcându-i să plece ochii.

Nici nu se obosi să se uite şi la Gură. Acesta se obişnuise, de altfel, să nu fie luat în seamă, deşi, fără el, nu puteau face nici măcar un pas. Şi, în acea clipă, nici nu-i pasa de ce va urma. Orice ar fi găsit în oraş, n-ar fi putut să schimbe ceva din viaţa lui; el nu era un prizonier al taranei. Era liber să meargă oriunde, singur. Nu va cunoaşte niciodată cât de dureroasa e atingerea unui înger, cât de groaznica sau de magnifica poate fi ea; şi nu se va teme niciodată. Ştia acest lucru. Nu va înţelege niciodată frica şi nimeni nu-l va înţelege pe el. Numai învăţătorul părea sa ştie ce-l frământa. Şi poate ca acest moşneag, venit din altă lume, o lume fără îngeri.

— Aţi putea să mai staţi o zi, vorbi bătrânul din nou. Să-şi mai revină fata… Ce atâta graba?

— Nu pot, moşule!… Învăţătoru’ are – un Vorba-n Vânt şi…

— Un ce?! tresari moşul, apoi, înţelegând, rase încet, ceea ce-l irita şi mai mult pe Ghioala. Cred că vrei să spui despre un radio…

— Aşa… cum zici, accepta celălalt fără pofta. Vorbeşte c-un învăţător din oraş şi, dacă vede ca întârziem, o să-şi facă gânduri…

— Radio, mormăi bătrânul. Nu credeam ca mai exista vreunul care să meargă… Ma întreb cu ce-l alimentează…

— Cu vânt merge! deschise Stuf gura, dar Ghioala se întinse şi-i arse una peste ceafă.

— Pa ghioala mă-tii, c-aia merge cu vânt!… Nu ştiu cu ce merge, se întoarse el spre gazda sa, da’ ăla din oraş a zis ca poate să facă o maşina… ca să dea lumina…

— Adică curent electric?! se mira şi mai mult bătrânul.

— Aşa… da’ are navoie da nişte schieme da le-are învăţătoru’ nostru… Şi le ducem noi…

— Înţeleg… Foarte bine faci, băiete!… Acum, eu zic să ne odihnim, ca mâine vă aşteaptă cale lungă.

Ghioala aproba, satisfăcut ca reuşise să se impună. Se întinseră ca la un semn, fiecare înfăşurându-se în mantalele lungi şi ponosite, încropite din tot felul de petice. În curând, sforaitul molcom al bătrânului le învălui somnul. Doar Gura, chircit în colţul său, nu reuşi să se desparta de oboseala zilei ce trecuse.

Băiatul se chinui să adoarmă, dar imaginile şuvoiului nesfarsit de îngeri ce-l ocoleau veşnic îi făceau să vibreze în timpane o voce neobosita, de neînţeles însă. Ce rost aveau toate astea? Cui folosea căderea neîntrerupta a îngerilor? Şi, mai ales, care era mesajul lor? Ce voiau să spună?

Gura tresari când simţi mişcare în adăpost. Cu privirea tulbure, reuşi s-o vadă pe Nasuc strecurându-se spre ieşire. Se bucura ca fata îşi revenise, apoi se bucura şi mai mult la gândul ca putea profita de somnul celorlalţi. Aşa că se ridică şi, cu grijă, o urmări.

Traversa pe rând cele cinci şicane ale culuarului ce ducea spre afara şi-şi spuse ca bătrânul era cu adevărat priceput în a bara calea îngerilor. Se opri când se împiedica de picioarele fetei.

— Ce-i? se întoarse aceasta speriată.

Gura o împinse încet, făcându-şi loc lângă ea.

— Voiam să văd dacă mai cad, spuse ea nesigura.

Bineînţeles că nu se opriseră. Perioadele de pauza erau foarte rare şi foarte scurte. Părea însă să fie un moment de relativa acalmie.

— Hai! o îndemna, ridicându-se în picioare.

Nasuc exita, iar el o prinse de mana, trăgând-o după sine. Merseră fără o direcţie anume, înaintând încet prin iarba uscata. În timp ce, instinctiv, fata se lipise de el, Gura urmarea atent zvârcolirile făpturilor înaripate ce atingeau pământul. Unele se sfârşeau repede, în câteva minute, altele se zbăteau ore întregi. Dacă nu erai suficient de atent, riscai să calci peste vreun înger ce încă nu se topise complet. Dar nu şi el; apropierea lui îndepărta orice înger. Cei în cădere erau maturaţi de o adiere stranie – nu a vântului – iar cei deja prăbuşiţi se pierdeau rapid în ţărână. Atingerea lui o salvase pe Nasuc şi ea ştia asta – tot chinul, cât mai era încă neconsumat, o părăsise atunci când îi venise în ajutor.

— Mulţumesc! zise ea brusc, oprindu-se şi zâmbind stângaci.

Băiatul o elibera din strânsoarea mâinii şi, retrăgându-se un pas, o privi gânditor. Apoi, încet, se mai retrase un pas. Şi încă unul.

— Ce faci?! pali ea la fata.

Cu un singur semn, Gura o forţa să rămână pe loc, apoi începu să se mişte în jurul ei, în cercuri tot mai mari. Când un înger cazu la doar câţiva metri de ea, fata se arunca la pământ. Dar, se ridica apoi, parca înţelegând ce urmăreşte băiatul. Iar el nu avea de gând să renunţe, depărtându-se şi mai mult. Se opri când i se păru ca distanta e potrivita şi, chircindu-se, gata să ţâşneasca, aştepta.

Un înger cobori, fâlfâindu-şi aripile sfâşiate, rămase o clipă deasupra fetei, apoi se departa lin, contopindu-se cu solul ceva mai încolo. Apoi un altul repeta figura. Şi încă unul. Strângând din dinţi, cu ochi aţintiţi spre chipul rugător al fetei, Gura se mai retrase puţin, aproape târându-se. Iar când următorul abur înaripat se apropie, ştiu că-l prinsese în capcana.

— Jos! urla el, sarind înainte.

Doar îngerul îl mai vedea clar, ca pe-o ţinta mişcatoare, şi când, cu ultim efort, reuşi să-i atingă una

din aripi, băiatul simţi atingerea. Atingerea unui înger. Simţi moartea. Moartea lui şi a celorlalţi, a tuturor. Şi naşterea o simţi. Şi viaţa. Vieţile. Simţi totul. Pentru totdeauna. De la început pana la sfârşit. Uitarea. Totul învălui într-un urlet cumplit.

Când îşi reveni, îngenuncheat, avea braţele pline. Un prunc încă sângerând îi vestea cu toate forţele că e viu. Iar Nasuc fugea spre gaura, ţipând cu disperare:

— S-a oprit!... Nu mai cad îngerii!

21.05.98

© Bogdan-Tudor Bucheru

Copyrightul e acestor povestiri aparţine autorilor.

Website design şi conţinut e Ivy & Co. (online)